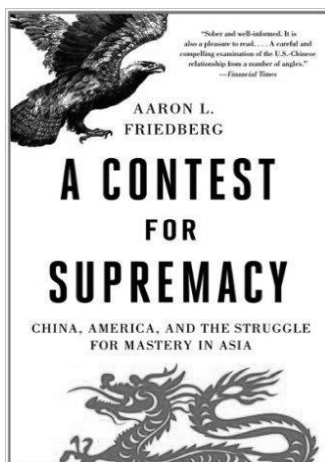

เรื่อง “A Contest for Supremacy: China, America, and the Struggle for Mastery in Asia”

เชษฐา พวงหัตถ์

นักวิชาการอิสระ

puanghutchetta592@gmail.com

ชื่อหนังสือ	A Contest for Supremacy: China, America, and the Struggle for Mastery in Asia
ชื่อผู้เขียน	Aaron L. Friedberg
จำนวนหน้า	376 หน้า
สำนักพิมพ์	New York: W. W. Norton & Company
ปีที่พิมพ์	2011

หมายเหตุ บทวิจารณ์หนังสือชิ้นนี้มีที่มาจากการเป็นผู้บรรยายรายวิชา Politics and International Relations in East Asia หลักสูตรเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาควิชาการศึกษา 1/2558 โดยผู้บรรยายได้มอบหมายให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชานี้อ่านเอกสาร/หนังสือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ/การเมืองระหว่างประเทศในเอเชีย และสรุปประเด็นสำคัญของเอกสาร/หนังสือดังกล่าว ผู้เขียนในฐานะผู้บรรยายได้แนะนำให้นักศึกษากลุ่มหนึ่งอ่านหนังสือของ Aaron L. Friedberg เรื่อง A Contest for Supremacy: China, America, and the Struggle for Mastery in Asia รวมตลอดถึงได้ให้คำแนะนำในการแปลและสรุปความเอกสาร/หนังสือแก่นักศึกษากลุ่มนั้นจนปรากฏเป็นบทวิจารณ์หนังสือชิ้นนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณคุณมนิทรพันธุ์ ชาติระรัตน์ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรเอเชียศึกษา ที่ช่วยจัดทำต้นฉบับของบทวิจารณ์หนังสือชิ้นนี้

**“ถ้าจีนยังคงขยายตัวอย่างรวดเร็ว สหรัฐอเมริกาก็จะเผชิญกับ
คู่แข่งที่มีศักยภาพเท่าเทียมกับตนอีกครั้งหนึ่ง และการเมืองของชาติ
มหาอำนาจจะกลับมาสู่การใช้ความรุนแรงอย่างเต็มที่”¹**

ดูเหมือนว่า ความสัมพันธ์ระหว่างจีนและสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญมากขึ้นต่อการเมืองระหว่างประเทศทั้งในระดับภูมิภาคและในระดับโลก สหรัฐอเมริกายังคงเป็นอภิมหาอำนาจที่ครองความเป็นเจ้าเพียงชาติเดียว แต่ในอนาคตอันใกล้ จีนจะสามารถยกสถานะของตนให้อยู่ในระดับเท่าเทียมหรือเกือบเท่าเทียมกับสหรัฐอเมริกา ความสัมพันธ์ในลักษณะเช่นนี้จะมีพัฒนาการต่อไปอย่างไร เมื่อดุลแห่งอำนาจระหว่างสองชาตินี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่า อย่างน้อยที่สุดก็มีข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต หลังจากการทอดไมตรีระหว่างนิกสัน (สหรัฐอเมริกา) และเหมา (จีน) (The Nixon-Mao Rapprochement) ในปีคริสต์ทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศมีความเรียบร้อยอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นในส่วนของผู้นำประเทศและการเกิดขึ้นซ้ำของเหตุการณ์เหมือนที่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตย่อมแตกต่างจากในอดีตและในปัจจุบัน

ในหนังสือเรื่อง *A Contest for Supremacy* ซึ่งมีชื่อรองว่า *China, America and the Struggle for mastery in Asia* แอรอน แอล ฟรีเบิร์ก (Aron L. Friedberg) ได้ชี้ให้เห็นเหตุผลหลายประการที่รองรับความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์ที่กระชับมากขึ้นระหว่างทั้งสองชาติมหาอำนาจ ไม่ว่าจะเป็นการพึ่งพากันทางด้านเศรษฐกิจ รูปการณ์ในอนาคตที่จีนอาจจะเปิดประเทศมากขึ้นและเป็นประชาธิปไตย (แบบตะวันตก) การบูรณาการเข้ากับระบบระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่องของจีน รวมถึงตลอดถึงภัยคุกคามที่ทั้งสองประเทศนี้กำลังเผชิญร่วมกันอย่างเช่นการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศและอาวุธนิวเคลียร์ อย่างไรก็ตาม ฟรีเบิร์กก็เชื่อว่า ปัจจัยสองอย่าง ซึ่งหมายถึง ความขัดแย้งกันในเรื่องของผลประโยชน์ที่มีมากขึ้น และความแตกต่างด้านอุดมการณ์และการเมืองอย่างลึกซึ้ง จะเป็นตัวชี้วัดว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศนี้จะมีคามตึงเครียดและมีการแข่งขันกันมากขึ้น

ฟรีเบิร์กซึ่งเป็นศาสตราจารย์ด้านการเมืองและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัย Princeton ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้อ้างยกคำพูดของลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) อดีตนายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ซึ่งเสียชีวิตเมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2015 ที่ว่า “ถ้าคุณไม่ยึดที่มั่นของคุณในแปซิฟิกเอาไว้

¹ ข้อความภาษาอังกฤษคือ: “If the China continues growing rapidly, the US will once again face a potential peer competitor, and great-power politics will return in full force.” ดู J. J. Mearsheimer, *The Tragedy of Great Power Politics* (New York: Norton, 2014) อ้างใน J. J. Mearsheimer, “Can China Rise Peacefully?”, *The National Interest* (October 25, 2014).

คุณก็ไม่สามารถเป็นผู้นำของโลกได้”² เพื่อยืนยันจุดยืนของตนว่า “ถ้าเราปล่อยให้จีนที่ไม่เป็นเสรีนิยมเข้ามาแทนที่เราในฐานะผู้เล่นที่มีบทบาทสำคัญในภูมิภาคที่มีความสำคัญที่สุดนี้ เราก็จะเผชิญกับอันตรายอย่างใหญ่หลวงที่มีต่อผลประโยชน์ของเราและคุณค่าของเราที่มีอยู่ทั่วโลก”³ เอเชียในสายตาของฟรีเบิร์กนั้น เป็นจุดสำคัญของความขัดแย้งในอนาคต โดยเฉพาะเอเชียตะวันออกที่จะเป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญที่สุด เนื่องจากภูมิภาคนี้คือ “สวนครัวหลังบ้าน” ของจีน (China’s Backyard) แน่นอนว่าเอเชียตะวันออกเป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญมากที่สุดในโลก

ทหรณะของฟรีเบิร์กมีความถูกต้องในแง่ที่ว่า สถานการณ์ที่เป็นผลจากการที่ชาติหนึ่งกำลังก้าวขึ้นสู่การเป็นมหาอำนาจและอีกชาติหนึ่งที่เป็นชาติอภิมหาอำนาจและกำลังครองความเป็นจ้าวอยู่ในขณะนี้กำลังเสื่อมถอยลงนั้น เป็นเงื่อนไขที่จะนำไปสู่ความไร้เสถียรภาพและความขัดแย้ง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม (Liberal Democracy) และจีนมีระบบการเมืองแบบพรรคเดียว (One-party System) ก็ไม่ได้มีความสำคัญมากเท่ากับข้อเท็จจริงอีกอันหนึ่งที่ฟรีเบิร์กแทบจะไม่ได้พูดถึง นั่นก็คือ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศนี้ที่มีความแตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งเป็นประเด็นที่เฮนรี คิสซิงเจอร์ (Henry Kissinger)⁴ ให้ความสำคัญอย่างมากในหนังสือของเขาชื่อ *On China* ข้อเสนอส่วนใหญ่ (แม้จะไม่ใช่ว่าทั้งหมด) ของฟรีเบิร์กเป็นการพิจารณาจากมุมมองด้านความมั่นคง กระนั้นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดในการกำหนดอนาคตอยู่ที่เรื่องของเศรษฐกิจ การเติบโตขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจของจีนได้กลายเป็นและจะยังคงเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศนี้

การที่ฟรีเบิร์กแทบจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับขีดความสามารถทางด้านเศรษฐกิจของจีนนั้น เป็นการประมาณการพลังดังกล่าวต่ำกว่าความเป็นจริง เนื่องจากว่าพลังดังกล่าวที่นำไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของจีน เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดรูปร่างหน้าตาของเอเชียตะวันออกในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ต่อจีนและทำให้สหรัฐอเมริกาเสียเปรียบ ภายในช่วงเวลาสั้น ๆ จีนได้กลายเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่สุดสำหรับแทบจะทุกประเทศในเอเชียตะวันออก รวมทั้งสำหรับประเทศญี่ปุ่น และเป็นจุดหมายปลายทางของสินค้าออกปริมาณหนึ่งในสี่ของสินค้าออกทั้งหมดในเอเชีย รวมถึงสินค้าออกของประเทศอินเดีย ในทางกลับกัน ความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของตลาดของอเมริกาก็กำลังเสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว จีนกำลังกลายเป็นแหล่งทุนหลักสำหรับหลาย ๆ ประเทศ ขณะที่การตัดสินใจของปักกิ่งที่จะเริ่มยกระดับ

² ข้อความภาษาอังกฤษคือ: “If you do not hold your ground in the Pacific, you cannot be a world leader.” ดู J. Pomfret, “U.S. is reaching out to East Asia’s powerful nations.”, *Washington Post* (November 7, 2009).

³ ข้อความภาษาอังกฤษคือ: “If we permit an illiberal China to displace us as the preponderant player in this most vital region, we will face grave dangers to our interests and our values throughout the world.” ดู A. L. Friedberg, *A Contest for Supremacy: China, America, and the Struggle for Mastery in Asia* (W. W. Norton & Company, 2011).

⁴ เฮนรี คิสซิงเจอร์ (Henry Alfred Kissinger, 1923) เป็นนักวิทยาศาสตร์และนักการทูตชาวอเมริกันเชื้อสายเยอรมัน และได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพประจำปี ค.ศ. 1973 คิสซิงเจอร์เคยเป็นที่ปรึกษาความมั่นคงของสหรัฐอเมริกา และเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาในรัฐบาลของริชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon).

สกุลเงินเหรินหมินปี้ (Renminbi / 人民币)⁵ ของตนขึ้นสู่ระดับสากลนั้น บ่งชี้ว่าภายในอีก 5 ปีข้างหน้า จีนจะสามารถเป็นคู่แข่งกับสกุลเงินดอลลาร์อเมริกันในการเข้าไปจัดการการค้าทั้งหมดในเอเชียตะวันออก

แม้ฟรีเบิร์กจะชี้ให้เห็นว่าประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้มีความรู้สึกไม่ไว้วางใจต่อกันในระดับที่แตกต่างกัน แต่แนวโน้มที่เห็นชัดเจนในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาคือประเทศเหล่านี้ล้วนเข้าไปมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมากขึ้นกับปักกิ่ง แน่นอนว่าเป็นแบบแผนที่ที่เคยเกิดขึ้นในช่วงหลายร้อยปีที่แล้วของระบบบรรณาการ (Tributary System) ซึ่งในปัจจุบันหมายถึงสถานการณ์ซึ่งได้ถูกนำมาใช้อันเป็นผลจากการที่จีนมองสถานะของตนว่าเป็นชาติมหาอำนาจหลักทางด้านเศรษฐกิจในภูมิภาค บรรดาชาติเพื่อนบ้านของจีนเริ่มคลายความกังวลที่มีต่อจีน เนื่องจากว่าชาติเหล่านี้ตระหนักเป็นอย่างดีว่าอนาคตทางเศรษฐกิจของตนต้องยึดโยงอยู่กับปักกิ่งมากกว่าที่จะผูกติดอยู่กับวอชิงตัน

ในทำนองเดียวกัน ฟรีเบิร์กยังให้น้ำหนักน้อยมากกับความเสื่อมถอยด้านเศรษฐกิจของอเมริกา จริงๆ แล้ว ฟรีเบิร์กยอมรับว่าวิกฤตการเงินในตะวันตกมีผลกระทบรุนแรงต่ออเมริกา ขณะที่เมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว จีนแทบจะไม่ได้สัมผัสผลกระทบนี้เลย อย่างไรก็ตาม ผลกระทบของวิกฤตดังกล่าวมีมากกว่าที่มีการรับรู้กันทั่วไป กล่าวคือ วิกฤตนี้ได้แสดงให้เห็นว่าโลกได้เข้าสู่ยุคใหม่ที่มีองค์ประกอบหลักคือความเสื่อมถอยของอเมริกาและการเริ่มต้นของการเข้ามาจัดระเบียบทางเศรษฐกิจของโลกโดยจีน ประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งก็คือ อเมริกาจำเป็นต้องกำหนดเป้าหมายจากสภาพความจริงโดยมองไปที่จีน รวมตลอดถึงจะต้องไม่ดำเนินความพยายามใดๆ ในการเข้าไปจัดการกับกิจการต่าง ๆ ในโลกอย่างที่ได้เคยทำมาแล้วในอดีต ปัญหาก็คือ แล้วอเมริกาก็จะใช้วิธีการอะไรเกี่ยวกับประเด็นนี้ จุดนี้เองที่ทำให้เราต้องทำความเข้าใจข้อสรุปของฟรีเบิร์กในหนังสือของเขาเล่มนี้ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่แม้จะมีลักษณะของการนำเสนอข้อมูลที่ครอบคลุมแต่ก็มีข้อจำกัดตรงที่เป็นเพียงการคาดการณ์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในบทสุดท้าย ฟรีเบิร์กแสดงความเห็นด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าวเกี่ยวกับประเด็นที่เขาเรียกว่า “ความร่วมมือเซี่ยงไฮ้” (Shanghai Coalition)⁶ ฟรีเบิร์กได้พูดถึงบรรดาคนในสหรัฐอเมริกาที่สนับสนุนให้สหรัฐอเมริกาเข้าไปมีความเกี่ยวข้องกับจีน (Engagement)

⁵ เเหรินหมินปี้ (人民币 / rénminbi) หมายถึง “เงินตราของประชาชน” เป็นเงินตราอย่างเป็นทางการของสาธารณรัฐประชาชนจีน ออกโดย ธนาคารประชาชนแห่งชาติจีน (People's Bank of China) ซึ่งเป็นหน่วยงานทางด้านเงินตราของ จีนแผ่นดินใหญ่ ตัวย่อใน ISO 4217 คือ CNY ส่วน ISO 4217 เป็นมาตรฐานสากลสำหรับรหัสสกุลเงินที่ใช้ในประเทศต่าง ๆ มักใช้ในการแลกเปลี่ยนสกุลเงินตามธนาคาร ประกอบด้วยอักษรละตินตัวใหญ่ 3 ตัวจากชื่อประเทศและชื่อของสกุลเงินที่ใช้ในประเทศนั้น.

⁶ องค์การความร่วมมือเซี่ยงไฮ้ (Shanghai Cooperation Organization: SCO) เป็นองค์การการเมือง เศรษฐกิจและการทหารในทวีปยูเรเชีย ก่อตั้งในปี 2544 ในเซี่ยงไฮ้ โดยผู้นำจีน คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน รัสเซีย ทาจิกิสถาน และ อุซเบกิสถานเดิมมีเพียง 5 ประเทศ ยกเว้นอุซเบกิสถาน ที่เป็นผู้ก่อตั้ง “เซี่ยงไฮ้ไฟฟ์” (Shanghai Five) ในปี ค.ศ. 1996 แต่ต่อมาอุซเบกิสถานเข้าร่วมในปี 2544 จึงได้เปลี่ยนชื่อองค์การมาเป็นชื่อนี้ในปัจจุบัน เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ. 2015 SCO ได้ตัดสินใจยอมรับอินเดียและปากีสถานให้เข้าร่วมในฐานะสมาชิก และถ้าไม่มีเหตุการณ์ผันผวนอะไรเกิดขึ้น ก็เป็นที่คาดการณ์กันว่าทั้งสองประเทศนี้จะมีสถานะเป็นสมาชิกถาวรในปี ค.ศ. 2016.

มากกว่าที่จะดำเนินนโยบายปิดล้อมจีน (China Containment Policy)⁷ ฟรีเบิร์ก “ชี้หน้า” คนเหล่านี้ว่าเป็นพวกเห็นแก่ตัวหรืออาจเลวร้ายมากกว่านั้น และฟรีเบิร์กก็ได้เสนอแนวทางในการพัฒนาระบบทหารรูปแบบใหม่เพื่อสำแดงอำนาจทางทหารของอเมริกา ซึ่งได้แก่ อากาศยานไร้คนบินในการปฏิบัติการระยะไกล เรือดำน้ำหรือเรือติดอาวุธปล่อย (Cruise Missiles) ที่มีความแม่นยำสูงและมีขีดความสามารถในการหลบหลีกเครื่องมือตรวจจับ ขีปนาวุธระยะไกล (รัศมีทำการระยะไกลมากกว่า 5,500 กิโลเมตร (3,400 ไมล์)) รวมตลอดถึงเครื่องบินทิ้งระเบิดที่สามารถปฏิบัติการระยะไกลข้ามทวีปแบบสเตลท์ (Stealth) และมีขีดความสามารถสูงในการหลบหลีกการตรวจจับ เมื่อนำประเด็นเหล่านี้มาพิจารณาพร้อมกับแนวทางในการจัดการอย่างชัดเจนกับจีน ฟรีเบิร์กได้เรียกร้องให้มีการกำหนดกรอบความมั่นคงรูปแบบใหม่ในเอเชีย (A New Security Framework in Asia) ซึ่งนับรวมถึงสหรัฐอเมริกา ซึ่งขณะนี้แทบจะถูกกีดแยกออกไปจากการเข้าร่วมในองค์การต่าง ๆ ระดับภูมิภาค และสิ่งที่ฟรีเบิร์กเรียกว่าเป็น “ประชาคมของประเทศต่างๆที่เป็นประชาธิปไตยในเอเชีย” (A Community of Asian Democracies) ซึ่งทั้งหมดนี้มีเป้าหมายโดยเฉพาะที่จะบั่นสลายความทะเยอทะยานของจีน

ประเด็นที่มีความสำคัญมากอีกประการหนึ่งก็คือ ฟรีเบิร์กต้องการให้มีการตอบโต้การผงาดขึ้นมาของจีนในภูมิภาคนี้ด้วยการวางกำลังอาวุธแบบแข็ง (Hard Power) แน่นนอนว่า การทำเช่นนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะนำไปสู่สภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่มีความตึงเครียดและเป็นอันตรายมากขึ้น โดยที่ทำให้ความเป็นไปได้อย่างสูงที่จะเกิดสงครามเย็นครั้งใหม่ (A New Cold War) แต่ประเด็นที่ถูกตั้งคำถามอย่างหนักอีกเช่นกันก็คือ การตอบโต้ของสหรัฐอเมริกาเช่นนี้จะประสบความสำเร็จหรือไม่

กล่าวอย่างถึงที่สุด ปัญหาของอเมริกาไม่ใช่เรื่องของการทหาร แต่เป็นเรื่องของเศรษฐกิจ ประเด็นนี้ก็เคยถูกหยิบยกมาพูดถึงโดยคิสซินเจอร์ ถ้าเศรษฐกิจของจีนเป็นไปตามการคาดการณ์ของสถาบันการเงิน โกลด์แมน แซคส์ (Goldman Sachs) คือสามารถเข้ามามีบทบาทแทนที่เศรษฐกิจของอเมริกาได้ในปี ค.ศ. 2027 และมีขนาดใหญ่มากกว่าเกือบถึงสองเท่าในปีค.ศ. 2050 แล้ว การตอบโต้การผงาดขึ้นมาของจีนด้วยแนวทางของ “สายเหยี่ยว” ก็คือความผิดพลาดอย่างมหันต์ ประเด็นที่มีความแตกต่างกันอย่างมากสองประการที่จำเป็นต้องถูกนำมาพิจารณาก็คือ ประเด็นแรก อเมริกาจะต้องทุ่มเทความพยายามไปที่การปรับฟื้นตัวทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งได้แก่ การนำงบประมาณจำนวนมหาศาลไปใช้ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบการศึกษา ประการที่สอง อเมริกาจะต้องตระหนักและยอมรับ

⁷ นโยบายปิดล้อมจีน (China Containment Policy) เป็นคำที่ใช้เรียกเป้าหมายของนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาที่ต้องการหยุดยั้งการเติบโตใหญ่ขยายตัวทางเศรษฐกิจและการเมืองของจีน คำนี้มีที่มาจากนโยบายปิดล้อมที่สหรัฐอเมริกาเคยใช้กับบรรดาประเทศคอมมิวนิสต์ในช่วงสงครามเย็น หลักการของนโยบายปิดล้อมจีนก็คือ สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องทำให้จีนอ่อนแอและแตกแบ่ง เพื่อให้สหรัฐอเมริกาสถาปนาความเป็นจ้าว (Hegemony) ในเอเชียเอาไว้ เป้าหมายนี้จะบรรลุได้ก็ต่อเมื่อสหรัฐอเมริกาสถาปนาความสัมพันธ์ทางทหาร เศรษฐกิจ และการทูตกับบรรดาประเทศที่มีพรมแดนติดกับจีนซึ่งจะเป็นอุปสรรคสำหรับจีนในการดำเนินความพยายามที่จะแสวงหาพันธมิตรและหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ การปรากฏตัวของกำลังทหารอเมริกันในอัฟกานิสถาน อุซเบกิสถาน และทาจิกิสถาน เมื่อไม่นานมานี้ รวมตลอดถึงการกระชับความสัมพันธ์กับเกาหลีใต้และญี่ปุ่น และความพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์กับอินเดียและเวียดนาม และการประกาศใช้ยุทธศาสตร์ Pivot to Asia Strategy ของอเมริกาภายใต้การนำของโอบามาเมื่อปีค.ศ. 2012 ล้วนชี้ให้เห็นถึงการดำเนินนโยบายปิดล้อมจีนของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน.

ข้อเท็จจริงที่ว่า การผงาดขึ้นมาของจีนและความตกต่ำของอเมริกาไม่ได้เป็นผลจากความล้มเหลวในการดำเนินนโยบายแต่เพียงอย่างเดียว แต่มาจากการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ครั้งยิ่งใหญ่อันหนึ่งที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก นั่นก็คือ การที่รัฐบาลแทบจะไม่สามารถดำเนินการอะไรได้เลยในการจัดการกับข้อเท็จจริงดังกล่าว มิพักต้องพูดถึงความไร้ความน่าเชื่อถือในการหาทางยับยั้งมิให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวเกิดขึ้นมา

เอกสารอ้างอิง

- Friedberg, A. L. (2011). *A Contest for Supremacy: China, America, and the Struggle for Mastery in Asia*. New York: W. W. Norton & Company.
- Keck, Z. (2011, August 23,). Review – A Contest for Supremacy. *E-International Relations*.
- Pomfret, J. (2009, November 7). U.S. is reaching out to East Asia's powerful nations. *Washington Post*.
- Stuenkel, O. (2015, March 13). A Contest for Supremacy in Asia?, *Post-Western World*.
- Woo, F. J. (2011). A Contest for Supremacy: China, America, and the Struggle for Mastery in Asia by Aaron L. Friedberg (review), *China Review International*, 18(3), 320-326.